

P r a h a 1

O p o n e n t s k ý p o s u d e k

diplomové práce F.Hajného o názvu „Ochranná známka Společenství ve světle rozhodnutí
OHIM“

Jakkoli ochranné známky představují jen dílčí část práv na označení jako součásti práv průmyslových, současná nauka i praxe jim věnuje mimořádnou pozornost. V globalizovaném obchodě mají nezastupitelné místo, o čemž svědčí jejich široká mezinárodní úprava (např.Dohoda o obchodních aspektech práv z duševního vlastnictví z r.1995 jako součást obchodních dohod Světové obchodní organizace).V českém právním prostředí se jejich veřejnoprávní ochraně dostává dříve neobyčejné mediální pozornosti a stranou nezůstává ani současná právní věda, která zaznamenala několik nových titulů věnovaných této problematice. Zkoumání mezinárodně právní dimenze známkového práva se zvláštním zaměřením na právo evropské musí být již ve své podstatě přijato vlně, protože se nás bytostně dotýká. Z tohoto pohledu je záměr autora diplomové práce šťastným počínem.

Odborné práce zaměřené na známkové právo jsou vesměs zahleděny na tradiční otázky o postavení známkového práva v systému právního řádu, hlubší rozbor podmínek jejich veřejnoprávní a soukromoprávní ochrany se odvíjí od zpravidla českých historických zkušeností zápisného místa (v současné době Úřadu průmyslového vlastnictví) příp.judikatury Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu v Brně, kde ovšem vlastní známkový nápad případů je v porovnání s ostatními správními rozhodnutími spíše okrajový.Podle mých zkušeností navíc nepřilíží kompetentní, což je způsobeno absencí zvláštního správního soudnictví typu nezávislých odvolacích senátů jako je tomu právě např.u Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu.Nemluvil bych o těchto všeobecně známých skutečnostech hned z kraje, kdyby právě autorova práce nepředvedla pohledy na známkové právo zcela jiné a veskrze odlišné než jak je známe ze zdejších poměrů.

Absolutní důvody pro odmítnutí zápisu ochranné známky do veřejnoprávního rejstříku zná přirozeně i současně české známkové právo, které je již plně harmonizováno s právem Evropské unie.Avšak jeho aplikace je značně odlišná. Tak např.problém tzv.zvláštních

ochranných známek (čichové, zvukové) jakoby ani zde nestál, zatímco v evropském právu jde o otázku téměř zásadní. V tomto a nejen v tomto směru je předložená práce vsutku záslužná. Stejně tak problém proprietární teorie, která vylučuje ze zápisu označení, která nemají být odebrána volnému užití nedoznává u nás většího uplatnění. Autor však správně na ni poukazuje v řadě citovaných rozhodnutích.

Některá tvrzení autora mohou být přirozeně sporná. Tak např. téze o duplicitě textu Nařízení o nedostatku rozlišovací způsobilosti (str. 12 práce) nebo tvrdý odsudek požadavku grafické znázornitelnosti označení (na str. 16 práce) stojí samozřejmě za diskusí. Stejně tak bych uvítal, kdyby diplomant při obhajobě práce se ještě vrátil k myšlence novelizace Nařízení, kterou tak stručně odbyl v závěru práce (str. 51). Zdalížpak si uvědomuje meze evropské legislativy? A pokud ano, tak to nelze odbýt jen jedním siláckým prohlášením.

Výhrady mám rovněž k celkovému zpracování látky. Tomuto požadavku zůstal autor hodně dlužen. Poukazy typu „viz rozhodnutí“, „viz výše“ apod., kterými autor hýří, nesvědčí o zvláštní pečlivosti nutně nejen pro vědeckou práci, ale i pro práci diplomovou. Totéž platí pro bibliografii a práci s poznámkovým aparátem.

Přes uvedené výhrady práce je způsobilá obhajoby.

